Lee Child
și Andrew Child

Fără plan de rezervă

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

3
TREI

UNU

Ședința se ținea într-o încăpere fără ferestre.

Camera era dreptunghiulară și nu avea ferestre pentru că nu avea pereți exteriori. Era inclusă într-o încăpere mai mare, pătrată. Iar camera pătrată era inclusă, la rândul ei, într-o sală și mai mare, octogonală. Acest ansamblu de camere alcătuia centrul de comandă al Unității S2 a Penitenciarului corecțional Minerva din Winson, Mississippi. Împreună cu S1, unitatea de izolare soră, constituia cel mai securizat loc din complex. Zidurile erau dispuse asemenea cercurilor concentrice ale unui castel medieval. Conceput să fie inexpugnabil. Din exterior, chiar dacă ar fi fost atacat de cei mai hotărâți salvatori. Și din interior, chiar dacă ar fi izbucnit o revoltă extremă.

Siguranța era un avantaj, dar principalul factor în alegerea locului pentru ședință îl reprezenta izolarea. Faptul că asigura condițiile unui secret total. Pentru că restul Unității S2 era liber. Nu existau gardieni. Nici personal administrativ. Și niciuna dintre cele 120 de celule nu era ocupată. Nu erau necesare, datorită felului în care noua

conducere gestiona situația. Abordarea progresistă era un motiv de mare mândrie. Și de promovare a imaginii.

În cameră erau prezenți șase bărbați și aceasta era cea de-a treia ședință secretă pe care o țineau acolo în decurs de o săptămână. Participanții erau răspândiți în jurul unei mese lungi și înguste, iar două scaune de rezervă erau împinse în spate, lângă un perete alb și gol. Mobilierul era făcut din policarbonat albastru-deschis. Fiecare piesă fusese turnată într-un singur mulaj, fără îmbinări sau suprapuneri. Forma și materialul făceau obiectele greu de spart. Iar culoarea făcea greu de ascuns orice parte care, într-un fel sau altul, ar fi fost ruptă. Era o soluție practică. Dar nu foarte comodă. Și moștenită de la vechea administrație.

Trei dintre bărbați erau îmbrăcați în costum. Bruno Hix, directorul executiv și cofondatorul instituției Minerva, în capul mesei. Damon Brockman, șeful de operațiuni și, totodată, celălalt cofondator, la dreapta lui. Și Curtis Riverdale, directorul închisorii, lângă Brockman. Tipul de lângă Riverdale, ultimul de pe acea latură a mesei, era îmbrăcat în uniformă. Era Rod Moseley, șeful Departamentului de Poliție din Winson. Pe partea opusă, la stânga lui Hix, se aflau doi inși care aveau puțin sub 30 de ani. Amândoi purtau tricouri negre și blugi. Primul dintre ei avea nasul rupt, ochii învinețiți și fruntea plină de echimoze purpurii, urâte la vedere. Al doilea avea brațul stâng prins cu un bandaj de gât. Amândoi încercau să evite privirile celorlalți bărbați.

— Avem sau nu o problemă? Poate cineva să afirme în mod cert că ar fi? Nu. Prin urmare, trebuie să mergem mai departe conform planului. Miza este prea mare ca

să începem să ne ferim de niște umbre, spuse Brockman ridicând din umeri.

— Nu, după cum văd eu lucrurile, dacă *ar putea fi* o problemă, înseamnă că există o problemă. Siguranța e prioritară. Ar trebui… replică Riverdale, clătinând din cap.

— Trebuie să știm sigur, interveni Moseley. Să luăm o decizie în cunoștință de cauză. Întrebarea-cheie este dacă individul s-a uitat în plic! Asta trebuie să știm.

Nimeni nu scotea un cuvânt.

— Ei bine? Trezește-te! Răspunde la întrebare, zise Moseley întinzându-și piciorul pe sub masă și lovindu-l pe tipul cu bandajul.

— Scutește-mă! Am condus toată noaptea ca s-ajungem în Colorado. La fel și la întoarcere, replică individul, înăbușindu-și un căscat.

— Ce să spun, îmi dau lacrimile, contră Moseley lovindu-l din nou cu piciorul pe individ. Răspunde. S-a uitat?

— Nu știm! zise tipul, fixând cu privirea peretele din fața lui.

— Nu contează dacă doar s-a uitat în plic. Trebuie să știm și dacă a înțeles ce-a văzut, în caz că s-a uitat. Și ce are de gând să facă în privința asta, explică Riverdale.

— E irelevant dacă s-a uitat sau nu. Și ce dacă s-a uitat? Nimic din ceea ce se găsea în el nu oferea nici cel mai mic indiciu despre ceea ce se întâmplă, spuse Brockman.

— Pomenește de ziua de vineri, ora 10, răspunse Riverdale clătinând din cap. Foarte clar. Ora, data, locul.

— Ei și? Vinerea e un prilej de bucurie și sărbătoare. Nu e nimic suspect în asta. Nici măcar pe departe, spuse Brockman ridicând mâinile.

— Dar fotografia era acolo, ditamai cartonul de 20 pe 25 de centimetri. Imposibil de ratat, replică Riverdale împungând aerul cu degetul la fiecare silabă.

— Iar eu spun încă o dată că nu contează, contră Brockman lăsându-se pe spătarul scaunului. Decât dacă individul chiar ar veni aici. Dacă ar apărea vineri. Și chiar și atunci am fi în regulă. Am ales cu mare atenție.

— Nu-i adevărat. N-aveam cum să o facem! Am avut de ales doar dintre nouă inși.

Pe chipul lui Moseley trecu un surâs fugar.

— Ironic, nu-i așa? Că cel pe care l-am ales chiar e nevinovat.

— N-aș zice că e ironic, replică Riverdale încruntându-se. De fapt nici măcar n-au fost nouă, ci doar cinci. Ceilalți aveau familii. Asta i-a scos din joc.

— Nouă? Cinci? Tot un drac. Nu contează numărul, ci rezultatul. Iar rezultatul e destul de bun. Chiar dacă individul apare aici, cât de aproape ar putea să ajungă? Ar rămâne la cel puțin 30 de metri distanță, spuse Brockman.

— Nici măcar nu trebuie să vină. Ar putea să vadă la televizor. Pe internet. Să citească despre asta în ziare.

— Directorul are dreptate. Poate c-ar fi mai bine să nu atragem atât de mult atenția de data asta. Poate ar trebui să anulăm relatările din presă. Putem inventa niște pretexte legate de intimitatea deținuților sau ceva de genul ăsta, interveni Moseley.

— Nu-i nevoie, răspunse Brockman clătinând din cap. Voi credeți că individul ăsta are televizor? Sau computer? Abonament la *New York Times*? Pentru numele lui Dumnezeu, e un sărăntoc. Nu mai căutați probleme acolo unde nu există.

Hix a răpăit nervos cu degetele pe tăblia mesei, după care a spus:

— Expunerea media e bună pentru brand. Întotdeauna am făcut publicitate. Întotdeauna. Dacă am schimba acum lucrurile, n-am face decât să atragem și mai mult atenția. Să dăm de înțeles că ceva ar fi în neregulă. Dar cred că într-adevăr trebuie să știm. S-a uitat?

Se întoarse spre tinerii în tricouri:

— Cea mai bună aproximare. Nu există răspunsuri greșite. Zarurile au căzut cum au căzut. Înțelegem asta. Doar spuneți-ne ce credeți.

Tipul cu nasul avariat trase adânc aer pe gură:

— Cred că s-a uitat.

— Crezi? Dar nu ești sigur.

— Nu sută la sută.

— Bine. Unde era plicul?

— În geantă.

— Unde era geanta?

— Pe jos.

— Ai lăsat-o jos?

— Trebuia să-mi eliberez mâinile.

— Unde se afla când a venit mașina? întrebă Hix.

— Tot jos.

— În același loc?

— De unde să știm? N-am fost acolo când Robert a pus-o jos. Iar când am luat-o, Robert era inconștient.

După o scurtă pauză, Hix continuă:

— În regulă. Cât timp a rămas individul singur cu geanta?

— Nu știm. Dar n-avea cum să rămână mult timp. Maximum două minute.

— Deci, e posibil să se fi uitat. În treacăt măcar, zise Hix.

— Exact, interveni tipul cu nasul spart. Și țineți cont că geanta era ruptă. Cum s-a-ntâmplat? Și de ce? Că nu noi am rupt-o.

— Din ce ne-ați povestit, a fost o scenă nebunească. Dezastru peste tot. Haos total. Probabil că geanta s-a rupt accidental. Nu pare a fi un indiciu important. Iar ceilalți doi n-au raportat că tipul s-ar fi uitat în geantă, replică Brockman.

— N-au raportat nimic. Nu știm unde sunt, zise tipul cu bandajul.

— Or fi pe drumul de întoarcere. Nu le-o fi mergând telefonul. Dar dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare, ar fi găsit ei o cale să ne anunțe.

— Iar individul nu le-a spus nimic despre asta celor de la poliție, interveni Moseley. Am vorbit de două ori cu un locotenent de acolo. Asta trebuie să însemne ceva.

— Eu tot cred că s-a uitat, insistă tipul cu nasul spart.

— Trebuie să oprim totul, zise Riverdale.

— Ăsta-i cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată, replică Brockman. Nu noi am stabilit data. Nici ora n-am ales-o noi. Judecătorul le-a ales când a semnat ordinul de eliberare. Știți asta. Dacă facem acum vreo manevră de amânare, ne trezim cu inspectorii pe cap. Știți unde ne-ar duce asta. Am putea foarte bine să ne tragem câte-un glonț în cap, aici și acum.

— Eu nu zic să amânăm. Eu zic să revenim la planul inițial. Am greșit când am făcut schimbarea, continuă Riverdale încruntându-se.

— Asta ar rezolva problema zilei de vineri. Dacă există vreuna. Dar pe urmă n-am mai avea nicio cale de ieșire

din încurcătura mai mare în care am intrat. Situația lui Carpenter.

— Am spus-o de la început, soluția la chestia aia e simplă. Un glonț în ceafă. Mă ocup eu, dacă voi aveți grețuri în privința asta.

— Știi cât ne-ar costa asta? Ce pierderi financiare am avea?

— Dacă individul ăsta se prinde cum stau lucrurile, n-o să pierdem doar bani.

— Cum ar putea să se prindă?

— Ar putea să vină aici. Chiar tu ai spus-o. Ar putea să înceapă să facă săpături. A fost polițist militar. Are lucrurile astea în sânge.

— Au trecut o grămadă de ani de când a fost polițist militar. Așa mi-a zis locotenentul, comentă Moseley.

— Ce mai știm despre el? întrebă Hix, bătând darabana în masă.

— Nu cine știe ce. N-are permis de conducere. Potrivit celor de la Fisc, n-are un istoric al locurilor de muncă. Nimic de când a ieșit din armată. Nu e prezent pe rețelele de socializare. Nu există poze recente. E un pierde-vară, acum. Cam tristă situația, dar asta-i tot ce știm. Nu pare a fi un motiv de îngrijorare.

— Fie el vagabond sau milionar, cât de nebun trebuie să fie cineva ca să bată jumătate din țară doar pentru că a citit niște documente și a văzut o poză inofensivă? zise Brockman.

— N-aveți decât să speculați cât vreți, dar pe mine tot mă îngrijorează, punctă Riverdale. De fiecare dată când ne-am întâlnit, am crezut că avem problema sub control. Și de fiecare dată ne-am înșelat. Dacă ne înșelăm și acum?

— Nu ne-am înșelat! replică Brockman, lovind cu palma în masă. Am rezolvat fiecare situație atunci când a apărut, 99%.

— 99, nu 100%.

— Viața nu-i perfectă. Uneori, trebuie să mături ciobu-rile. Ceea ce am și făcut. Am aflat că a fost o scurgere de informații. Am rezolvat-o, așa cum am convenit cu toții. Am aflat despre absența plicului. L-am recuperat, așa cum am convenit cu toții.

— Iar acum îl avem pe ciudatul ăsta care s-a uitat în plic.

— *Poate* că s-a uitat. Nu știm sigur. Dar trebuie să recunoști că e puțin probabil. Nu le-a zis nimic polițiștilor. Știm asta. Și nu le-a spus nici celor de la FBI sau de la Biroul Penitenciarelor. Am fi aflat. Să zicem că a înțeles toată treaba în cele câteva secunde în care a fost singur cu plicul. De ce să țină pentru el toate astea? Ce-ar putea să facă cu ele? Să ne șantajeze? Crezi că o să reușească să străbată șontâc-șontâc vreo 2 000 de kilome-tri ca s-ajungă aici până vineri? Las-o baltă!

— Domnilor! interveni Hix ciocănind din nou cu dege-tele în masă. Destul. Bun. Iată ce decizie am luat. N-avem cum să știm dacă tipul s-a uitat în plic. Pare improbabil, așa că n-ar trebui să ne panicăm. Mai ales ținând cont de consecințe. Dar, în același timp, nu strică să fim precauți. Tipul e ușor de recunoscut, nu-i așa?

Individul cu nasul spart confirmă cu o mișcare scurtă din cap:

— Cu siguranță. N-ai cum să-l ratezi: 1,96 metri și 113 kilograme. Cam neîngrijit.

— Să nu uităm că e paradit zdravăn. Am avut grijă de asta, adăugă cel cu bandajul.

— Trebuia să-i faci felul, zise Brockman.

— Așa am crezut.

— Trebuia să te asiguri.

— Cum? *Fă să pară un accident.* Așa au sunat ordinele în cazul celorlalți doi. M-am gândit că i se aplică și lui. Greu să vii cu o astfel de poveste după ce i-ai înfipt un glonț în țeastă.

— Destul! zise Hix și așteptă să se facă liniște. Uite care-i planul. O să organizăm echipe de supraveghere. Non-stop. Din momentul ăsta și până sâmbătă. Dacă pune piciorul în orașul nostru, o să-l așteptăm. Și aici nu va trebui să ne facem griji de cum arată lucrurile.

DOI

Jack Reacher a ajuns în Gerrardsville, Colorado, luni, pe la jumătatea dimineții, cu două zile înainte ca tipii de la Minerva să se întâlnească în taină pentru a treia oară. Făcuse autostopul cu un camion care transporta baloți de lucernă la o fermă din sudul orașului, așa că ultima milă a parcurs-o pe jos. A fost o plimbare plăcută. Vremea era caldă, dar nu dogoritoare. Fuioare de nori rătăceau pe cerul albastru nesfârșit. La aproape 1 700 de metri altitudine, aerul era rarefiat și limpede. Cât vedeai cu ochii, pământul era plat, verde și fertil. Instalațiile de irigații marcau hotarele terenurilor agricole și între ele lujeri și frunze de toate mărimile și nuanțele se întindeau spre soare. La stânga, orizontul era dominat de un șir de munți ce păreau să se înalțe direct de la nivelul solului, fără pante line, fără podișuri netede, în timp ce piscurile acoperite de zăpadă se înfigeau în aer ca dinții unui ferăstrău.

Reacher și-a continuat drumul până a ajuns la strada principală a orașului. Aceasta se întindea pe vreo 800 de metri și, după prima intersecție, magazinele și birourile

lăsau loc zonei rezidențiale. Clădirile comerciale erau toate cam de aceeași mărime. Aveau un singur etaj deasupra parterului și arătau aproximativ la fel. Și vechimea era similară — sfârșitul secolului al XIX-lea, judecând după datele sculptate pe unii buiandrugi —, ceea ce-ți dădea senzația că te aflai într-un fel de capsulă a timpului. Un timp în care meșteșugul încă era prețuit. Asta se vedea limpede. Toate fațadele erau din piatră, marmură sau granit. Tâmplăria din jurul ferestrelor și ușilor era sculptată artistic și decorată luxos cu foiță de aur. Și fiecare lucru era întreținut fără cusur. Reacher aprecia ceea ce vedea. Dar nu se afla în oraș ca să-i admire arhitectura. Venise acolo ca să viziteze muzeul.

Cu o zi înainte, luase un ziar abandonat de cineva într-un local. Dăduse peste un articol despre un dentist și un detector de metale. Individul îl primise cadou când se pensionase. Un fel de glumă bazată pe talentul său de a depista la noii săi pacienți plombele puse de alți dentiști și pe insistența lui de a le înlocui. În orice caz, pentru a-și umple timpul devenit dintr-odată prea liber, omul s-a reinventat, reprofilându-se în arheolog amator. Obsedat de multă vreme de Războiul de Secesiune, a pornit să viziteze un întreg șir de locuri în care se desfășuraseră lupte. Mari și mici. Celebre și obscure. Așa se face că la Pea Ridge, Arkansas, a descoperit o grămadă de fragmente de artilerie și alte artefacte. Acestea au fost transformate într-o expoziție itinerantă, care i-a atras atenția lui Reacher. Gerrardsville era unul dintre locurile în care aceasta poposise. Și, dat fiind că se afla la doar câțiva kilometri distanță în timp ce expoziția încă era deschisă, s-a gândit să arunce o privire.

Reacher s-a oprit să bea o cafea la un mic restaurant pe lângă care trecuse întâmplător și a ajuns la muzeu înainte de ora prânzului. A rămas acolo până la ora închiderii, când unul dintre custozi a trebuit să-i atragă atenția că ar fi timpul să plece. O chema Alexandra. Reacher a început să discute cu ea despre expoziție. Au trecut apoi la ce fel de restaurante se găseau în oraș și au mers să mănânce un burger împreună. Alexandra a ales un local destul de amărât. Era dotat cu mese de lemn nesșlefuit și bănci lungi. Podelele scârțâiau. Pereții erau acoperiți cu coperte de viniluri vechi. Dar au fost serviți repede. Farfuriile erau încărcate până la refuz. Prețurile, mici. Toate pe gustul lui Reacher.

În timp ce mâncau, subiectul discuției s-a îndreptat către muzică și așa au ajuns într-un bar. Mic. Intim. Întunecos. Cânta o trupă de blues. În principal coveruri după Magic Slim și câteva piese de Howlin' Wolf, presărate ici și colo. Reacher nu a avut nimic de obiectat. Alexandra a comandat două beri și, în timp ce beau, subiectul s-a schimbat din nou. Însă de data asta i-a purtat într-o cu totul altă direcție. Tocmai până în apartamentul Alexandrei.

Apartamentul era situat deasupra unui magazin, aproape de intersecția principală a orașului. Era mic, cu un stil minimalist. Nu avea prea mult mobilier. Sau obiecte de decor. Dar exista un frigider, așa că au mai băut o bere. Și un CD-player, la care au mai ascultat ceva muzică. Exista și un dormitor. După ce au ajuns acolo, n-a mai fost nevoie de nimic altceva.